

האוז העשיר

ל.רובינסון

היה היה פעם אווז עשיר שהלך עם שק חטה. בשק היו גרעיני חיטה רבים, יותר מאשר הוא יכול היה לאכול. הוא הלך כך שמח ומאושר עד שפגש במר עורב.

מר עורב אמר "שלום, מר אווז! יש לך כל כך הרבה חיטה בוודאי קשה לסחוב אותה. תן לי לעזור לך."

"הו, לא" ענה מר אווז "אמנם עושר מכביד מאוד, אך בכל זאת לא אתן לכך לסחוב את השק שלי."

"טוב" ענה מר עורב "רק רציתי לעזור. ואני חושב שתרצה אולי עוד יותר גרעינים. אני יכול להראות לך איך ערמת הגרעינים שלך תגדל מרגע לרגע."

"אמור לי מהר" ענה מר אווז ושם את השק בצד הדרך.

"ראשית עליך לפזר את כל הגרעינים על הארץ, כדי שנוכל לספור אותם."

מר אווז שפך את כל הגרעינים על הארץ ואז אמר העורב "אתה ספור בצד זה ואני אספור מהצד השני."

מר אווז התחיל לספור: "אחד, שניים, שלוש, ארבעה, חמש.." וגם מר עורב התחיל לספור "אחד, שניים, שלושה, ארבעה.." ותוך כדי כך אכל אותם, מהר כמה שרק יכול היה. בסוף מר אווז הרים את ראשו ושאל "אבל איפה החיטה שלי?" אבל מר עורב רק קרא "קרע, קרע" ועף תוך צחוק גדול.

מר אווז לקח את שק החיטה שכבר לא היה כל כך כבד. הוא המשיך ללכת עד שפגש בגברת יונה. אמרה היונה "מר אווז, השק שלך כל כך כבד, תן לי ואעזור לך."

"לא" אמר מר אווז "אין לי צורך בעזרה." "אבל אני מכירה משחק שנוכל לשחק בו ולהוסיף הרבה גרעיני חיטה לאלה שלך. אראה לך איך משחקים."

"טוב" ענה מר אווז "אוכל לנוח ולשחק קצת." "תסדר את הגרעינים במעגל" אמרה גברת יונה "תתחיל לספור ואני אלך אחריך ואספור גם כן." "ולמה שלא תתני לי ללכת אחריך?" שאל מר אווז.

שהיא תשמור עליו. אבל הוא לא מצא כל אוצרות וכשחזר לחוף השק שלו היה באמת קל מאוד. "איפה החיטה שלי?" שאל. אבל האנפה נתנה רק צריחה חזקה ועפה משם.

מר אווז המשיך כך עד שפגש גברת תרנגולת חומה עם עשרה אפרוחים הרצים אחריה. גברת תרנגולת אמרה "האם השק שלך לא כבד מדי, מר אווז?"

"אכן, איש מכם לא יודע איזה עומס גורמים לנו האוצרות שלנו."

"אז אולי אוכל לעזור לך לשאת אותו?" אמרה גברת תרנגולת חומה.

"לא, לא, אני רגיל לכך" ענה מר אווז.

"אז תנסה לזרוק קצת גרעינים כאן על הארץ ותראה מה יקרה."

"האפרוחים שלך יאכלו אותם" אמר מר אווז.

"אתה חייב לזכור שאלה הם לא סתם אפרוחים. אלה אפרוחים חומים מזן מיוחד."

"טוב" אמר מר אווז "אזרוק את הגרעינים על הארץ ואם האפרוחים לא יאכלו אותם, תקבלי את כל הגרעינים שתרצי."

ומר אווז זרק חופן גרעינים על הארץ. האפרוחים רצו מיד אל הגרעינים, אבל התרנגולת

"כי אלה הם כללי המשחק" ענתה גברת יונה. מר אווז סידר קצת מהגרעינים במעגל והתחיל לספור: "אחד, שניים, שלושה, ארבעה.." והיונה הלכה אחריה וספרה גם היא: "אחד, שניים, שלושה, ארבעה.." ותוך כדי כך בלעה אותם בקצב הספירה. כשמר אווז הגיע למקום בו התחיל את הספירה, לא מצא אף גרעין.

"איפה הגרעינים שלי?" שאל מר אווז.

"זה בדיוק המשחק, למצוא לאן הם נעלמו" ענתה גברת יונה כשהיא מתעופפת משם.

מר אווז קשר שוב את השק וחשב כמה שהוא קל עכשיו.

הוא המשיך בדרכו עד שפגש בגברת אנפה. האנפה אמרה "שלום מר אווז, איזה חיטה יפה יש לך כאן! בוא, אעזור לך לשאת את השק."

"לא, תודה" ענה מר אווז "אין לי צורך בעזרה."

"אתה רואה שם את הסלע העגול שבתוך הבריכה?" אמרה גברת אנפה "אילו שחית מסביבו היית יכול לראות פנינים, יהלומים ודגי זהב."

"או, או" אמר מר אווז.

ומר אווז שחה בבריכה כדי לראות את האוצרות, ואת השק השאיר לגברת אנפה, כדי

נתנה קריאה של ניץ והם כולם ברחו והסתתרו בין שיחים. גברת תרנגולת אכלה בעצמה את הגרעינים.

מר אווז כעס מאוד "איפה הגרעינים שלי! תתביישי!" והוא אסף את השאריות והמשיך ללכת. בדרך פגש בסוס שחור.

"תן לי לעזור לך, מר אווז, השק כבד מדי בשבילך" אמר מר סוס.

"לא, לא" קרא האווז ורצה להמשיך בדרכו אבל הסוס אמר "היית צריך לפתוח את השק ולאורר את הגרעינים כדי שהתולעים לא יוכלו אותם." "תולעים? הם בשק?" שאל מר אווז.

הוביל אותו מר סוס לשוקת ושם שפכו את הגרעינים. אמר מר אווז "אינני רואה כלל תולעים."

"תן לי לראות" אמר מר סוס שחור כשהוא מכניס את ראשו לשוקט ואוכל את החיטה בתיאבון.

גירש מר אווז את הסוס, אסף את שארית הגרעינים לתוך השק הגדול והלך בדרך עד שפגש בנער, בן האיכר.

הנער שאל "מר אווז, מה הן השאריות שאתה סוחר בשק גדול כזה?"

"זו כל החיטה שנשארה לי" אמר האווז "ואני מפחד לאכול אותה, כי אז לא יישאר לי כלום." "שים את הגרעינים באדמה" אמר הנער "ואז תקבל יותר חיטה."

"זה נקרא לזרוק אותם סתם?" אמר האווז בעצב.

"לא, לא" ענה הנער "אנחנו האיכרים תמיד שמים גרעיני חיטה באדמה והם נובטים וגדלים." והנער לקח סוס וחרש חלקת אדמה ושם את הגרעינים בתלמים. כשהאווז ראה את שארית הגרעינים שלו באדמה, חשב שכבר לעולם לא יהיה מאושר. אבל הנער אמר "תתאושש מר אווז, עוד מעט תהיה לך חיטה טוב. והחיטה גדלה וגדלה עד לזמן הקציר. ומהגרעינים שהנער שם באדמה צמחו מאות שיבולים מלאי גרעינים. ואז האווז נתן את מחצית היבול לנער ונשאר לו עוד כל כך הרבה שלא ניתן היה אפילו להשוות לזה משהיה לו תחילה בשק.